

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ

Ένα σενάριο του Γιάννη Λεοντάρη για ταινία μικρού μήκους.

Οκτώβριος 1997

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ.Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Η

Ήταν κάτι πορτοκάλια αμίλητα. Μια γύφτισα πήρε μερικά να τα πουλήσει. Και τότε δείξαν πως μπορούν να τραγουδήσουν. Κάποιες γυναίκες ακούσαν το τραγούδι τους. Αλλά το τραγούδι των πορτοκαλιών δε χώρεσε στους ήχους του κόσμου. Κανείς δε μοιράστηκε τη γεύση της μουσικής τους γιατί απλούστατα ο θόρυβος είναι πιο δυνατός από τη μουσική. Τραγούδια είχαν χρόνια ν' ακουστούν μέσα στο θόρυβο των τιμών και των νομισμάτων. Οι γυναίκες μείναν μόνες. Και τότε άρχισε η βροχή που μουσκεύει τους θορύβους και πνίγει τις ζωές χωρίς κανείς να παίρνει χαμπάρι. Τα νερά φτιάξαν το βυθό του κόσμου των θορύβων και των άδειων κεφαλιών. Η πόλη δηλαδή έγινε βυθός και τα ψάρια τριγυρνούσαν μέσα στις λεωφόρους και τα καφενεία. Οι γυναίκες βγήκαν στην επιφάνεια αυτής της παράξενης θάλασσας. Εκεί ήταν ξανά όλα όμορφα αλλά μοναχικά. Οι γυναίκες περιμένουν. Μπορεί να 'ρθει παρέα. Αλλιώς, οι θόρυβοι του κόσμου πάλι θα νικήσουν τα τραγούδια.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΩΝ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΣΟΥΡΟΥΠΟ (ΘΑΛΑΣΣΑ).

Πορτοκάλια επιπλέουν στην επιφάνεια της θάλασσας, πολύ κοντά στην ακτή. Η θάλασσα είναι ήρεμη, επικρατεί άπνοια. Γενικό πλάνο πλονζέ κατακόρυφο. Στο κάδρο μπαίνει μια νέα γυναίκα περπατώντας αργά μέσα στο νερό ανάμεσα στα πορτοκάλια. Η στάθμη του νερού λίγο πάνω από τα γόνατά της. Η γυναίκα είναι γυμνη. Κατευθύνεται προς την ακτή. Στο κάδρο μπαίνει μια δεύτερη γυναίκα κι ύστερα μια τρίτη και μια τέταρτη. Οι τέσσερις γυμνές γυναίκες περπατούν αργά μέσα στη θάλασσα και καθώς κατευθύνονται προς την ακτή περιεργάζονται τα πορτοκάλια που επιπλέουν ανάμεσά τους. Κοντοστέκονται, μιλούν, αστειεύονται, κάποιες κρατούν στα χέρια τους πορτοκάλια. Η κάμερα τις ακολουθεί και καθώς οι γυναίκες βγαίνουν απο τη θάλασσα τις προσεγγίζει χαμηλώνοντας με μια κίνηση βερτικάλ. Το γενικό πλάνο πλονζέ έχει γίνει τώρα γενικό πλάνο μετωπικό των τεσσάρων γυναικών που κάθονται στην αμμουδιά. Φαίνονται ήρεμες και ευδιάθετες. Μιλούν μεταξύ τους. Τα λόγια τους δεν ακούγονται καθαρά. Είναι όμως φανερό πως καθεμιά μιλά διαφορετική γλώσσα· ακούγονται ανακατεμένες λέξεις ελληνικές, ρώσικες, τσιγγάνικες, αλβανικές. Η κάμερα πλησιάζει πολύ αργά τις γυναίκες. Μια αυστηρή αντρική φωνή off διακόπτει απότομα τον ήχο της θάλασσας, των τζιτζικιών και των γυναικείων ομιλιών. Η ηχητική μπάντα αδειάζει. Μέσα στη σιωπή η φωνή ακούγεται σαν παγωμένο μέταλλο.

ΦΩΝΗ OFF: – *Πως βρεθήκατε εδώ;*

Οι γυναίκες ακούν τη φωνή και σαστίζουν. Κοιτούν αμήχανες προς την κάμερα. Κοιτάζονται μεταξύ τους με απορία. Δεν ξέρουν τι ν' απαντήσουν. Η φωνή επαναλαμβάνει την ερώτηση. Η κάμερα έχει πλησιάσει τις γυναίκες. Μια απ' αυτές προσφέρει ένα πορτοκάλι προς τη μεριά της κάμερας. Κανένα χέρι δεν απλώνεται για να δεχτεί το δώρο. Η φωνή off επαναλαμβάνει για τρίτη φορά την ερώτηση με μεγαλύτερη αυστηρότητα:

– *Πως βρεθήκατε εδώ;*

Οι γυναίκες κοιτάζουν με απορία αλλά και με κάποια αδιαφορία. Μερικές έχουν καθαρίσει πορτοκάλια και τα τρώνε. Cut.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΠΡΩΙ.

Γενικό πλάνο. Ενα βουνό από τόννους πορτοκαλιών γεμίζει το κάδρο. Εμφανίζονται οι τίτλοι αρχής. Μουσική. Απο γυναικείες φωνές εισάγονται διαδοχικά στην ηχητική μπάντα τέσσερα τραγούδια, επικαλύπτοντας το ένα το άλλο. Τέσσερεις παλιοί σκοποί, ένας ελληνικός, ένας γύφτικος, ένας αλβανικός, ένας ρώσικος. Και τα τέσσερα τραγούδια έχουν τα ίδια λόγια. Στίχοι από λέξεις μαγικές και ακατάληπτες. Στο τέλος μπερδεύονται, γεννώντας μια παράξενη πολυφωνία. Μέχρι να ολοκληρωθούν οι τίτλοι, έχει αρχίσει ένα αργό zoom-in προς το σωρό των πορτοκαλιών. Τα τραγούδια σταματούν, μένουν οι ήχοι της φύσης. Μπαίνει στο κάδρο μια γύφτισα (γυναίκα Α). Είναι μια από τις γυναίκες της πρώτης σκηνής. Φορά πολύχρωμα ρούχα. Έχει μαζί της ένα άδειο καρότσι, απ' αυτά που χρησιμοποιούνται για μεταφορά υλικών στις οικοδομές. Αρχίζει να το γεμίζει γρήγορα με πορτοκάλια που τα παίρνει απ' τον τεράστιο σωρό. Το zoom-in ολοκληρώνεται καταλήγοντας σε γενικό πλάνο της γυναίκας Α. Αφού γεμίσει το καρότσι, η γυναίκα βγαίνει και πάλι από το κάδρο. Σιωπή. Ξεκινά αργό zoom-out μέχρι να επιστρέψουμε στο αρχικό γενικό πλάνο του βουνού των πορτοκαλιών. Κατά τη διάρκεια του zoom-out ξαναμπαίνουν – ταυτόχρονα – τα τέσσερα τραγούδια με fade. Τώρα όμως ακούγονται ανάποδα. Η ένταση της ηχητικής μουντζούρας αυξάνει προοδευτικά, παράλληλα με την κίνηση, ώσπου γίνεται ενοχλητική. Σταματά απότομα με cut, μαζί με την αλλαγή πλάνου και σκηνής.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΠΡΩΙ (ΕΞΟΧΗ).

Σ' ένα εξοχικό μονοπάτι. Η γυναίκα Α σπρώχνει με γρήγορο βήμα το καρότσι που είναι γεμάτο πορτοκάλια. Ακούγεται έντονα το τρίξιμο του καροτσιού και το λαχάνιασμα της γυναίκας. Η κάμερα (κάμερα στο χέρι) παρακολουθεί την πορεία της με γρήγορο τραβελιγκ-πίσω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΠΡΩΙ (ΛΑΙΚΗ ΑΓΟΡΑ).

Η γυναίκα Α, όρθια, φορώντας τα πολύχρωμα ρούχα της, μπροστά σ' ένα πάγκο γεμάτο πορτοκάλια, φωνάζει με τσιριχτή φωνή, επαναλαμβάνοντας: –Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! ... Ξεκινά αργό zoom-out που αποκαλύπτει σταδιακά το σκηνικό μιας λαϊκής αγοράς σε στενό δρόμο αθηναϊκής γειτονιάς. Γύρω, πολυκατοικίες, κυκλώνουν τα πάντα. Κόσμος πάει κι έρχεται, ψωνίζει, φωνάζει, γελάει. Οι πάγκοι γεμάτοι φρούτα και λαχανικά. Ηχος ρεαλιστικός της συνήθους ατμόσφαιρας αυτού του χώρου. Οι μανάβηδες διαλαλούν τηνπραμάτεια. Ονόματα φρούτων και λαχανικών, τιμές, φωνές.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ – ΠΡΩΙ (ΑΙΘΟΥΣΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ)

Γενικό πλάνο πλονζέ, αίθουσας χρηματιστηρίου (Σοφοκλέους). Κόσμος πάει κι έρχεται, τα κομπιούτερ και τα τηλέφωνα έχουν ανάψει. Ηχος ρεαλιστικός της συνήθους ατμόσφαιρας αυτού του χώρου. Ομιλίες, τερματικά, τηλέφωνα, αντρικές και γυνακείες φωνές που ενημερώνουν για τις τιμές των μετοχών. Ξεκινά αργό zoom-in με επίκεντρο μια νέα γυναίκα (γυναίκα Β) Είναι η δεύτερη από τις γυναίκες της πρώτης σκηνής. Ορθια ανάμεσα σε κόσμο, μέσα σ' ένα από τα μικρά κουβούκλια των χρηματιστών, μιλάει στο τηλέφωνο ενώ παραλληλα παρατηρεί την οθόνη του υπολογιστή που βρίσκεται δίπλα της. Ντυμένη αδιάφορα – ένα μαύρο πουκάμισο κι ένα τζην παντελόνι. Δίπλα της, καθισμένος ένας άντρας, απορροφημένος στο κομπιούτερ. Οσο διαρκεί το zoom-in προς το μέρος της, αρχίζει να ξεχωρίζει στην ηχητική μπάντα η φωνή της γυναίκας Β που μιλά στο τηλέφωνο. Φράσεις κοφτές και γρήγορες, στη γλώσσα του χρηματιστηρίου. Τιμές, μετοχές, ονόματα εταιριών, αγοραπωλησίες. Το zoom-in ολοκληρώνεται καταλήγοντας σε μεσαίο πλάνο της γυναίκας Β.

Η γυναίκα κλείνει το τηλέφωνο και παίρνει στα χέρια της ένα πορτοκάλι από το γραφείο που βρίσκεται δίπλα της ενώ εξακολουθεί να παρακολουθεί με αμείωτο ενδιαφέρον όσα διαδραματίζονται μέσα στην οθόνη του κομπιούτερ που χειρίζεται ο συνάδελφός της. Οι ήχοι φεύγουν με fade. Η ηχητική μπάντα αδειάζει. Σιωπή. Η γυναίκα Β αρχίζει να καθαρίζει το πορτοκάλι ενώ ο ρυθμός των εργασιών γύρω της συνεχίζεται κανονικά. Ολα τώρα μέσα στη σιωπή. Με το σκίσιμο της πρώτης φλούδας του πορτοκαλιού, ακούγεται μια γυναικεία φωνή που τραγουδά τις πρώτες νότες του μαγικού τραγουδιού της δεύτερης σκηνής. Κάτι σαν παλιός σκοπός της Κρήτης. Η γυναίκα Β σαστίζει. Μοιάζει να έχει ακούσει τη φωνή. Παράλληλα συνειδητοποιεί τη σιωπή γύρω της.

Φαίνεται πως η σιωπή φτάνει μόνο στα δικά της αυτιά. Ηχος υποκειμενικός. Οι υπόλοιποι συνεχίζουν σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Επιχειρεί πιο προσεκτικά να συνεχίσει το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Ξαναρχίζει. Σε κάθε απόπειρα, οι φλούδες του πορτοκαλιού τραγουδούν. Η γυναίκα Β τα έχει χαμένα. Σταματά το καθάρισμα και κοιτάζει αποσβολωμένη το πορτοκάλι. Σταματά να ακούγεται και το τραγούδι. Ξαναρχίζει με κάθε άγγιγμα του πορτοκαλιού. Η γυναίκα συνειδητοποιεί ότι η φωνή και το τραγούδι που ακούει έχουν σχέση με το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Υστερα κοιτάζει γύρω της. Ο συνάδελφός της της απευθύνει το λόγο. Δεν ακούγεται ήχος. Η γυναίκα Β έχει παγώσει και δεν του απαντά. Κρατά στα χέρια της το μισοκαθαρισμένο πορτοκάλι και κοιτάζει το κενό. Σιωπή. Ο άντρας εκνευρίζεται, αφήνει το πόστο του, παίρνει το τηλέφωνο και αρχίζει να τηλεφωνεί, ρίχνοντας παράλληλα το βλέμμα στην οθόνη του κομπιούτερ.

Αργό zoom-out, μέχρι να επιστρέψουμε στο αρχικό γενικό πλάνο της αίθουσας του χρηματιστηρίου. Τίποτα δε δείχνει να έχει αλλάξει. Εντονος ρυθμός. Κόσμος πάει κι έρχεται, μιλά, τιμές ανεβαίνουν, πέφτουν. Ωστόσο, δεν ακούγεται τίποτα. Μόνο η ανάσα της γυναίκας Β που έχει μείνει ακίνητη, σα μαρμαρωμένη. Κατά τη διάρκεια του zoom-out, και στο εσωτερικό του ίδιου πλάνου, η εικόνα αποχρωματίζεται σταδιακά, αφήνοντας να κυριαρχήσει το πορτοκαλί χρώμα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ - ΜΕΣΗΜΕΡΙ (ΚΕΝΤΡΟ ΑΘΗΝΑΣ, ΟΔΟΣ ΜΑΡΝΗ).

Γενικό πλάνο πλονζέ δρόμου της Αθήνας. Γύρω, πολυκατοικίες, κυκλώνουν τα πάντα. Κίνηση, αυτοκίνητα, λεωφορεία, μηχανάκια. Κόσμος πάει κι έρχεται, ψωνίζει, χαζεύει. Ηχος ρεαλιστικός της συνηθούς ατμόσφαιρας αυτού του χώρου. Ξεκινά αργό zoom-in με επίκεντρο μια νέα γυναίκα, που κάνει πιάτσα μπροστά σ' ένα παλιό ξενοδοχείο. (γυναίκα Γ, η τρίτη από τις γυναίκες της θάλασσας της πρώτης σκηνής). Φορά ένα παλιό τζην παντελόνι εφαρμοστό, χαμηλά παπούτσια και μια κίτρινη μακό μπλούζα. Στη μέση της δεμένο ένα μικρό πλαστικό τσαντάκι. Το zoom-in ολοκληρώνεται καταλήγοντας σε μεσαίο πλάνο της γυναίκας Γ. Πηγαινοέρχεται μπροστά στο ξενοδοχείο. Ένας πελάτης πλησιάζει. Μιλούν, οι φωνές τους χάνονται μέσα στο θόρυβο της πόλης. Από τις λίγες κουβέντες που ξεχωρίζουν, φαίνεται πως δεν τα βρίσκουν στην τιμή. Ο πελάτης φεύγει.

Η γυναίκα βαριέται. Βγάζει από το τσαντάκι της ένα πορτοκάλι. Οι ήχοι φεύγουν με fade. Η ηχητική μάλιστα αδειάζει. Σιωπή. Η γυναίκα Γ αρχίζει να καθαρίζει το πορτοκάλι ενώ ο ρυθμός της πόλης και η κίνηση γύρω της συνεχίζονται

κανονικά. Ολα τώρα μέσα στη σιωπή. Με το σκίσιμο της πρώτης φλούδας του πορτοκαλιού, ακούγεται μια γυναικεία φωνή που τραγουδά τις πρώτες νότες του γνωστού μαγικού τραγουδιού. Κάτι σαν παλιός σκοπός της Αλβανίας. Η γυναίκα Α σαστίζει. Μοιάζει να έχει ακούσει τη φωνή. Παράλληλα συνειδητοποιεί τη σιωπή γύρω της.

Φαίνεται πως η σιωπή φτάνει μόνο στα δικά της αυτιά. Ηχος υποκειμενικός. Ο κόσμος συνεχίζει να περνά δίπλα της σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Επιχειρεί πιο προσεκτικά να συνεχίσει το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Ξαναρχίζει. Σε κάθε απόπειρα, οι φλούδες του πορτοκαλιού τραγουδούν. Η γυναίκα Γ τα έχει χαμένα. Σταματά το καθάρισμα και κοιτάζει αποσβολωμένη το πορτοκάλι. Σταματά να ακούγεται και το τραγούδι, που όμως ξαναρχίζει με κάθε άγγιγμα του πορτοκαλιού. Η γυναίκα συνειδητοποιεί ότι η φωνή και το τραγούδι που ακούει έχουν σχέση με το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Υστερα κοιτάζει γύρω της. Ενας δεύτερος πελάτης την πλησιάζει και της μιλά. Δεν ακούγεται ήχος. Η γυναίκα Γ έχει παγώσει και δεν του απαντά. Κρατά στα χέρια της το μισοκαθαρισμένο πορτοκάλι και κοιτάζει το κενό. Σιωπή. Ο πελάτης εκνευρίζεται και φεύγει.

Αργό **zoom-out**, μέχρι να επιστρέψουμε στο αρχικό γενικό πλάνο του δρόμου. Τίποτα δε δείχνει να έχει αλλάξει. Εντονος ρυθμός. Κίνηση, αυτοκίνητα, λεωφορεία, μηχανάκια. Κόσμος πάει κι έρχεται. Ωστόσο, δεν ακούγεται τίποτα. Μόνο η ανάσα της γυναίκας Γ που έχει μείνει ακίνητη, σα μαρμαρωμένη. Κατά τη διάρκεια του **zoom-out**, και στο εσωτερικό του ίδιου πλάνου, η εικόνα αποχρωματίζεται σταδιακά, αφήνοντας να κυριαρχήσει το πορτοκαλί χρώμα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ - ΝΥΧΤΑ (ΜΠΑΡ).

Γενικό πλάνο πλονζέ στο εσωτερικό ενός μικρού σκοτεινού μπαρ. Δυνατή μουσική. Λαϊκά σουζέ. Ο μπάρμαν πίσω από τον πάγκο. Μπροστά, καθισμένοι σε ψηλά σκαμπό δυο μεσόκοποι πελάτες - μεθυσμένοι - και δυο γυναίκες του μπαρ. Η μία, μελαχρινή, γύρω στα σαράντα, η άλλη κατάξανθη, γύρω στα τριάντα (Γυναίκα Δ, η τέταρτη από τις γυναίκες της πρώτης σκηνής). Ο πελάτης που κάθεται δίπλα στην ξανθιά, έχει πέσει επάνω της και τη χαιδεύει. Η γυναίκα Δ φαίνεται πολύ ενοχλημένη, προσπαθεί να τον κρατήσει μακριά. Ξεκινά αργό **zoom-in** με επίκεντρο τη γυναίκα Δ. Κατά τη διάρκεια της κίνησης ξεσπάει καβγάς. Οι φωνές καλύπτονται από τη δυνατή μουσική. Η γυναίκα Δ σπρώχνει με δύναμη τον πελάτη, εκείνος τη χτυπά, παρεμβαίνουν οι υπόλοιποι, ο μπάρμαν χτυπά τον πελάτη στο πρόσωπο και τον πετάει έξω από το μαγαζί. Ο δεύτερος πελάτης φεύγει κι αυτός. Το **zoom-in** ολοκληρώνεται

καταλήγοντας σε μεσαίο πλάνο της γυναίκας Δ. Είναι ταραγμένη. Μιλά στους υπόλοιπους, τα λόγια της καλύπτονται από τη μουσική.

Ενώ μιλά, βγάζει απο μια τσάντα που βρίσκεται δίπλα της ένα πορτοκάλι και κάνει να το καθαρίσει. Οι ήχοι φεύγουν με fade. Η ηχητική μπάντα αδειάζει. Σιωπή. Η γυναίκα Δ. αρχίζει να καθαρίζει το πορτοκάλι. Ολα τώρα μέσα στη σιωπή. Με το σκίσιμο της πρώτης φλούδας, ακούγεται μια γυναικεία φωνή που τραγουδά τις πρώτες νότες του ίδιου πάντα μαγικού τραγουδιού. Κάτι σαν παλιός σκοπός της Ρωσίας. Η γυναίκα Δ. σαστίζει. Μοιάζει να έχει ακούσει τη φωνή. Παράλληλα συνειδητοποιεί τη σιωπή γύρω της.

Φαίνεται πως η σιωπή φτάνει μόνο στα δικά της αυτιά. Ηχος υποκειμενικός. Επιχειρεί πιο προσεκτικά να συνεχίσει το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Ξαναρχίζει. Σε κάθε απόπειρα, οι φλούδες του πορτοκαλιού τραγουδούν. Η γυναίκα Δ τα έχει χαμένα. Σταματά το καθάρισμα και κοιτάζει αποσβολωμένη το πορτοκάλι. Σταματά να ακούγεται και το τραγούδι. Ξαναρχίζει με κάθε άγγιγμα του πορτοκαλιού. Η γυναίκα συνειδητοποιεί ότι η φωνή και το τραγούδι που ακούει έχουν σχέση με το καθάρισμα του πορτοκαλιού. Υστερα κοιτάζει γύρω της. Ο μάρμαν και η δεύτερη γυναίκα του μάρ της μιλούν. Δεν ακούγεται ήχος. Η γυναίκα Δ έχει παγώσει και δεν τους απαντά. Κρατά στα χέρια της το μισοκαθαρισμένο πορτοκάλι και κοιτάζει το κενό. Ο μάρμαν και η δεύτερη γυναίκα σταματούν να ασχολούνται μαζί της. Πλησιάζουν ο ένας τον άλλον και φιλιούνται.

Αργό zoom-out, μέχρι να επιστρέψουμε στο αρχικό γενικό πλάνο του μπαρ. Τίποτα δε δείχνει να έχει αλλάξει. Τώρα ο μάρμαν και η δεύτερη γυναίκα μιλούν μεταξύ τους. Ωστόσο, δεν ακούγεται τίποτα. Μόνο η ανάσα της γυναίκας Δ που έχει μείνει ακίνητη, σα μαρμαρωμένη. Κατά τη διάρκεια του zoom-out, και στο εσωτερικό του ίδιου πλάνου, η εικόνα αποχρωματίζεται σταδιακά, αφήνοντας να κυριαρχήσει το πορτοκαλί χρώμα.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΜΕΣΗΜΕΡΙ (ΛΑΙΚΗ ΑΓΟΡΑ).

Στή λαϊκή αγορά της τρίτης σκηνής. Ηχος ρεαλιστικός της συνήθους ατμόσφαιρας αυτού του χώρου. Γενικό πλάνο της γυναίκας Α. Το κάδρο συνθλίβεται από τους σκοτεινούς όγκους των πολυκατοικιών. Η γυναίκα Α, ορθια, μπιστά στον πάγκο με τα πορτοκάλια εξακολουθεί να φωνάζει με τσιριχτή φωνή, επαναλαμβάνοντας: – Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! Τα τρία διακόσια! ...

Η γυναίκα Β περπατάει στη λαική, χαζεύοντας τους πάγκους με τα φρούτα και τα λαχανικά.

Η γυναίκα Α σε κάποια στιγμή που δεν υπάρχει μπροστά της πελάτης, παίρνει ένα πορτοκάλι απ' το σωρό.

Η γυναίκα Γ περπατάει στη λαική, χαζεύοντας τους πάγκους με τα φρούτα και τα λαχανικά.

Η γυναίκα Α είναι έτοιμη να καθαρίσει το πορτοκάλι που κρατά στα χέρια της.

Η γυναίκα Δ περπατάει στη λαική, χαζεύοντας τους πάγκους με τα φρούτα και τα λαχανικά.

Οι τρεις γυναίκες διασταυρώνονται μπροστά στον πάγκο της γυναίκας Α. την ώρα που εκείνη ξεκινά το καθάρισμα του πορτοκαλιού της. Ολοι οι ήχοι φεύγουν με *fade*. Η ηχητική μπάντα αδειάζει. Ολα τώρα μέσα στη σιωπή. Με το σκίσιμο της πρώτης φλούδας, ακούγεται μια γυναικεία φωνή που τραγουδά τις πρώτες νότες του μαγικού τραγουδιού. Κάτι σαν παλιός τσιγγάνικος σκοπός. Η γυναίκα Α μοιάζει να ακούει τη μουσική και να το απολαμβάνει. Σα να είναι η ίδια που κάνει το πορτοκάλι να τραγουδά. Παράλληλα συνειδητοποιεί την παρουσία των τριών γυναικών μπροστά στον πάγκο της.

Οι τέσσερις γυναίκες συνειδητοποιούν πως ακούν όλες τον ίδιο ήχο, πως μοιράζονται την ίδια ασυνήθιστη εμπειρία. Κοντινά πλάνα στα βλέμματά τους που διασταυρώνονται. Δεν μιλούν. Αναγνωρίζονται, κοιτώντας η μία την άλλη διστακτικά, κι όλες μαζί τη γυναίκα Α που συνεχίζει να καθαρίζει το πορτοκάλι της. Αρχίζει να το τρώει. Η μουσική του μαγικού τραγουδιού δυναμώνει. Οι υπόλοιπες γυναίκες πλησιάζουν τον πάγκο σα μαγεμένες και παίρνουν στα χέρια τους πορτοκάλια. Τα καθαρίζουν, δοκιμάζοντας τις νότες της μουσικής τους. Η γυναίκα Α συνεχίζει να τρώει και τις κοιτάζει με κρυφή χαρά. Τα βλέμματα των τεσσάρων γυναικών συναντιούνται τώρα χωρίς δυσπιστία, γεμάτα εμπιστοσύνη.

Ξεκινά αργό *zoom-out* για να καταλήξει στο αρχικό γενικό πλάνο του πάγκου της γυναίκας Α. Και πάλι το κάδρο πνίγεται από τους όγκους των πολυκατοικιών. Ακούγεται μόνο το μαγικό τραγούδι. Οι τέσσερις γυναίκες ακίνητες, κοιτάζονται και ακούν τη μουσική. Κόσμος πάει κι έρχεται, περνάει μπροστά τους, δίπλα τους.

Γρήγορα πλάνα ανθρώπων και αντικειμένων της αγοράς. Το πορτοκαλί χρώμα κυριαρχεί και πάλι δίνοντας μία αίσθηση μονοχρωμίας. Τα κάδρα συνθλίβονται από λευκούς όγκους. Μεσοτοιχίες πολυκατοικιών. Νεκρές φύσεις. Η σιωπή και η ανάσα διακόπτονται απότομα, με *cut*, μαζί με την αλλαγή σκηνής.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ.ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ – ΑΠΟΓΕΥΜΑ (ΚΑΦΕΝΕΙΟ).

Καπνοί, τσιγάρα, καφέδες, μεζέδες, τράπουλες, τηλεόραση, φωνές. Γωνιακό καφενείο σε γειτονιά της Αθήνας. Γενικό πλάνο της αίθουσας. Το καφενείο είναι γεμάτο.

Ενα τράβελινγκ περιγράφει τα πρόσωπα τα τραπέζια, τα χέρια και τ' αποτσιγάρα. Ήχος ρεαλιστικός της συνήθους ατμόσφαιρας αυτού του χώρου. Γύρω γύρω τζαμαρία και έξω ο δρόμος και οι απέναντι πολυκατοικίες.

Ξαφνικά τα βλέμματα φεύγουν απ' τις τράπουλες και την τηλεόραση και καρφώνονται στις τζαμαρίες. Σιωπή. Εξω από το καφενείο, οι τέσσερις γυναίκες έχουν κολλήσει τα πρόσωπά τους στα τζάμια και κοιτάζουν μέσα, σαν παιδιά. Τα βλέμματα των ανδρών, άδεια πίσω απ' τους καπνούς των τσιγάρων. Μετά από λίγο, η σιωπή σπάει, οι ομιλίες ξαναρχίζουν, τα βλέμματα ξαναβρίσκουν τη φυσική τους κατεύθυνση.

Επιστροφή στο γενικό πλάνο του χώρου. Η εικόνα προοδευτικά αποχρωματίζεται, αφήνοντας να κυριαρχήσει το πορτοκαλί χρώμα. Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα μονοχρωμίας σκουριάς και καπνού τσιγάρων, οι ήχοι σβήνουν. Μένει ένας ήχος βροχής.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ – ΣΟΥΡΟΥΠΟ (ΣΚΑΛΙΑ ΕΙΣΟΔΟΥ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ).

Γενικό πλάνο εισόδου πολυκατοικίας. Βροχή, κατακλυσμός. Δεν ακούγεται ήχος βροχής αλλά ήχος θάλασσας. Μικρά κύματα που σκάνε στην αμμουδιά. Στα σκαλιά της εισόδου κάθονται οι τέσσερις γυναίκες και τρώνε πορτοκάλια. Αργό zoom-in που καταλήγει σε κοντινό των προσώπων τους. Πολύ κοντινά πλάνα των χεριών τους, των ματιών τους και των πορτοκαλιών. Ολα γεμάτα βροχή.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ.ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ – ΣΟΥΡΟΥΠΟ (ΚΑΦΕΝΕΙΟ).

Στο καφενείο της όγδοης σκηνής. Μονοχρωμία, με κυρίαρχο χρώμα το πορτοκαλί. Ηχος βροχής. Η βροχή έχει μπει μέσα στο χώρο. Κατακλυσμός πάνω στα τραπέζια, στα τσιγάρα και στα πρόσωπα. Κανείς δεν καταλαβαίνει τη βροχή. Στους τοίχους, στα τραπέζια, στο ψυγείο και στα ρούχα των θαμώνων, τρέχουν νερά.

Γενικό πλάνο της αίθουσας. Η στάθμη των νερών ανεβαίνει, μέχρι που το καφενείο γίνεται ένα τεράστιο ενυδρείο.* Ψάρια κυκλοφορούν μπροστά στην τηλεόραση και πάνω απ' τις φαλάκρες. Από τα τραπέζια αναδύονται μπουρμπουλήθρες. Η εικόνα και ο ήχος τους καλύπτουν προοδευτικά τον ήχο της βροχής, ενώ οι θαμώνες του καφενείου του βυθού συνεχίζουν τις ασχολίες τους σα να μη συμβαίνει τίποτα.

* (Η εντύπωση του βυθού στη ενδέκατη και την δωδέκατη σκηνή, δίνεται με λήψεις πίσω ή μέσα από μεγάλα ενυδρεία.)

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ.ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ-ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ-ΠΡΩΙ (‘‘ΑΘΗΝΑΙΚΟΣ ΒΥΘΟΣ’’).

Εξακολουθεί η μονοχρωμία. Ηχος από κοκόρια και πουλάκια. Διαδοχικά γενικά πλάνα περιγράφουν την κατάσταση στο βυθό της Αθήνας. Αίθουσα χρηματιστηρίου, ξενοδοχείο της οδού Μάρνη, μπαρ της Ομόνοιας, λαϊκή αγορά. Παντού κόσμος, αλλά και ψάρια που πάνε κι έρχονται, και αυτοκίνητα και φύκια και μπουρμπουλήθρες. Στην ηχητική μπάντα προστίθενται ήχοι από εξατμίσεις, νερά, λαχειοπώλες, μπουρμπουλήθρες, νταλίκες, η μπουρού ενός μεγάλου πλοίου, σειρήνες, ελικόπτερα, κύματα.

Γενικό πλάνο μιας τεράστιας λεωφόρου στην προοπτική της. Από το βάθος και στο κέντρο της λεωφόρου, έρχονται τρέχοντας προς την κάμερα με όλη τους τη δύναμη οι τέσσερις γυναίκες. Πλησιάζουν και βγαίνουν εκτός κάδρου, περνώντας δίπλα από την κάμερα. Στο βάθος της λεωφόρου, φαίνονται τώρα εκατοντάδες αυτοκίνητα που έρχονται με ταχύτητα προς την κάμερα, σα να κυνηγούν τις γυναίκες. Θα πέσουν πάνω στην κάμερα και στους θεατές της ταινίας, ευτυχώς όμως, την τελευταία στιγμή η σκηνή τελειώνει με cut.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ.ΒΥΘΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ – ΜΕΡΑ (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΒΥΘΟΣ)

Βυθός. Μπλε φως. Εκκωφαντικοί θόρυβοι πόλης. Χρηματιστήριο, αυτοκίνητα, ομιλίες καφενείου, λαική αγορά. Οι τέσσερις γυναίκες κάτω απ' το νερό, γυμνές, σαν ψάρια. Κολυμπούν προς τον πυθμένα του βυθού, ανάμεσα σε φύκια, κοχύλια και μικρά ψάρια. Στο τέλος, βγαίνουν από το κάδρο. Οι ήχοι της πόλης σβήνουν. Σιωπή.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑΣ – ΜΕΡΑ

Εχουν επανέλθει τα φυσιολογικά χρώματα. Σιωπή. Επιφάνεια της θάλασσας. Ηρεμα νερά. Παντού επιπλέουν πορτοκάλια. Πολλά πορτοκάλια, εκατοντάδες. Η θέση της κάμερας (μέσα στη θάλασσα, ελάχιστα πάνω από τή στάθμη του νερού) δίνει την εντύπωση πως πρόκειται για θάλασσα από πορτοκάλια. Οι τέσσερις γυναίκες αναδύονται στην επιφάνεια. Ηχος νερού, θρόισμα φύλλων, πουλιά. Αργό zoom-in προς τις γυναίκες. Κοιτάζονται. Παίρνουν στα χέρια τους πορτοκάλια. Τα καθαρίζουν. Οι ήχοι της φύσης ακούγονται δυνατά και καθαρά. Οι γυναίκες είναι ήρεμες. Τρώνε τα πορτοκάλια. Γελούν. Τα στήθη τους αστράφτουν μέσα στη θάλασσα των πορτοκαλιών. Κοιτάζουν γύρω τους το τοπίο.

Η γυναίκα Α (γύφτισα), στρέφεται προς την κάμερα και προσφέρει στο θεατή ένα κομμάτι πορτοκάλι. Κανένα χέρι δεν απλώνεται από την μεριά της κάμερας. Η γυναίκα Α επιμένει. Κανείς δεν παίρνει το δώρο της. Οι άλλες τρεις γυναίκες γυρίζουν τρομαγμένες προς την κάμερα. Σα να βλέπουν μια απειλή. Μένουν ακίνητες. Στοπ καρέ. Η εικόνα προοδευτικά αποχρωματίζεται αφήνοντας να κυριαρχήσει το πορτοκαλί χρώμα. Ο ήχος των τραγουδιών δυναμώνει. Τίτλοι τέλους.